

lyfere; end de ere; det er meget ofte den materielle Magt, der staar bagved Fortolkningen, det til Syvende og Sidst kommer an paa. Der har været en folkevalgt Forsamling — i Berlin nemlig — der havde en stor Bybefolkning at støtte sig til — og en stor Bybefolkning er navnlig i saadanne Konflikter en meget væsentlig Støtte — den havde hele Landets Middelklasse at støtte sig til; den havde udmærkede dygtige Kræfter — det er jo en Selvsølge, at et stort Land har forholdsvis større Rigdom paa politiske Kræfter end et lille Land; men denne Forsamling trak alligevel paa den uheldigste Maade det korteste Straa i Konflikten med Regjeringen, og mange Stæder ville de Herrer se det Samme, hvor ikke det folkevalgte Kammeres Majoritet bagved sig har havt Revolutionen færdig. Jeg tror nu nok, at de Herrer, selv om de havde Revolutionen færdig, dog ikke vilde benytte den, men det har dog sin Betydning, at den er ikke færdig; de Herrer ville nemlig nu af to Grunde ikke benytte Revolutionen, fordi de ikke ville og fordi de ikke kunne, og det er jo den allerbedste Borgen for, at der ingen Revolution vil ske. Da nu de juridiske Fortolkninger ere saa overordentlig usikre, og da det altsaa til Syvende og Sidst saa let kan komme an paa den materielle Magt, hvem der gaar af med Seiren, og da de ingen saadan Magt have eller vilde bruge, om de havde den, saa tror jeg, at det allerede af den Grund var meget bedre ikke at begynde Krigen; det Sandsynlige er, at det ikke blot vil ende med Nederlag for de Herrer, hvilket jeg for mit Vedkommende ikke beklager saa meget; skøndt jeg vil ærlig tilstaa, at hvis det blev altfor stort, vilde jeg ikke være saa overordentlig glad derved; men jeg tror tillige, at de Herrer vistnok at sætte enkelte Ring over Styr, som vi ikke gjerne ville undvære, idet de, med eller mod deres Billie, kunne komme til at bidrage til, at en Fortolkning med Hensyn til vor Forsfatning kan blive slaaet fast, som endnu ikke er slaaet fast, og som vil medføre, at den stærke Garanti, som jeg ikke tror, at Folket godt kan undvære, nemlig den ubetingede Bevillingsmyndighed og Ret til at forkafe Budgettet, bliver illusorisk. Dette kan jeg selvfølgelig ikke være med til. Den Kamp, de have fremkaldt, vil komme til at dreie sig om Kongens Ret, og kan let koste Folkets Frihed. Jeg tvivler ikke om, at de Herrer nødig ville, at Kampen skulde dreie sig derom, og at de ville gjøre alt Muligt for at faae Folk til at tro, at det ikke dreier sig derom; men der er visse Ring, som ere saa klare, at den almindelige sunde Sands protesterer mod alle Forsøg paa at bevise det Modsatte; de kunne gjøre, hvad de ville, derimod, det vil ikke kunne nytte dem meget; men ikke blot det; den Kamp, de have begyndt, vil efter al Sandsynlighed medføre den største Fare for Folkets Frihed, og dersom de seire, tilintetgjøre det monarkiske Princip i vor Forsfatning, men i denne Kamp vil Folket,

naar det kommer til No, ikke følge dem; og i alle Tilfælde ville Alle vi, som anse os forpligtede, ikke blot af Følelse og personlig Hengivenhed, men ogsaa i Kraft af roligt og holdt Overlag forpligtede til at værne om det monarkiske Princip, navnlig i disse Tider, hvor Samfundet mere end nogeninde ellers trænger til en saadan fast Klippe, som ikke kan røkke. Alle vi, som vide, hvor stort et Gode virkelig personlig Frihed er, og virkelig sand Eigeberettigelse for alle Stænder er, Alle vi — hvor enige vi end til andre Tider kunne være med de Herrer, og hvor godt vi end atter ville kunne virke sammen med dem i forskjellige Spørgsmaal, naar denne Konflikt er forbi — Alle vi, det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds holder jo af tydelige Forklaringer — ere nu deres afgjorte Modstandere.

Tauber: Dersom den høitærede Kirkeminister, inden han igaar holdt sit Foredrag, havde kunnet tænke sig, hvad den ærede sidste Læser vilde sige, saa vilde han vistnok ikke have rettet nogen Bebreidelse imod os for Overdrivelse. Jeg har sjelden hørt Overdrivelser blive fremsatte med en saadan Styrke som af den ærede sidste Læser. Det, han udtalte, har imidlertid allerede fundet Impedegaen fra forskjellige Sider, om denne end er bleven fremsat i en mildere Form, og jeg skal derfor vende mig til det Foredrag, som den høitærede Finantsminister holdt ved dette Mødes Begyndelse. Jeg vil tillade mig overfor den høitærede Minister at afgive den Erklæring, at jeg ikke paa den Maade anser mig for bunden ved den Underkrift, som jeg har givet for at ville stemme imod Finantsloven, at jeg ikke, dersom der under Diskussionen fremkom Noget af væsentlig Betydning, vilde kunne afgive en saadan aaben Tilstaaelse, som Finantsministeren ansaa det for at være ethvert hederligt Medlems Pligt at afgive. Naar der virkelig fremkom noget Nyt under Diskussionen, saa vilde jeg ikke tage i Betænkning at forandre min Mening, men paa den anden Side var jeg forud overbevist om — og jeg tror, at det er gaaet alle de 53 paa samme Maade — at der ikke vilde kunne fremkomme Noget som helst, som vi ikke vilde i forveien, og som kunde forandre vor Stilling, undtagen den ene Omstændighed, at Ministeriet vilde gaa af, og dette havde vi ikke nogen Forventning om. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at vi udtrykkelig have sagt, at under de nu værende Omstændigheder vilde vi stemme imod Finantsloven, men dermed er det jo netop sagt, at, saafremt Omstændighederne maatte forandre sig, vilde vi ikke anse os for bundne derved. Beskyldningen for, at vi have bundet os saaledes, at al Diskussion er overflødig, er derfor uden Indvirkning paa os, thi den rammer os ikke. Det forekom mig derfor mærkeligt at høre denne Beskyldning fra den høitærede Minister og fra forskjellige ærede Medlemmer; thi jeg har nu fiddet her i